

عنوان مقاله:

بررسی مذهب فردوسی بر پایه شاهنامه، منابع کهن و تذکره نویسان بعد از او

محل انتشار:

نشریه آفاق علوم انسانی، دوره 7، شماره 82 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

مرتضی رمضان پور - طلبه سطح یک حوزه علمیه (نویسنده مسئول)

محمد مهدی صیاد گلیان - دانشجوی کارشناسی علوم قرآن و حدیث، دانشگاه علوم اسلامی رضوی

سیدجعفر هاشمی داغیان - طلبه سطح دو حوزه

خلاصه مقاله:

یکی از مسائل مورد توجه در تحقیق پیرامون زندگانی بزرگان و شعرا بحث مذهب و جهان بینی آنهاست. حکیم فردوسی یکی از این بزرگان است که بحث های فراوانی پیرامون مذهب او شده است. ضرورت بحث از جهان بینی و مذهب فردوسی به دلیل جعل و تصرفاتی است که از سوی بعضی از افراد ناآگاه یا سودجو در زندگانی او داخل شده است. فردوسی در ابیاتی از دیباجه شاهنامه به بیان مذهب خود می پردازد و در آن ابتدا پیامبر اسلام را مدح و راه رستگاری را در پیروی از او می داند و بعد از آن با اشاره به چند حدیث معروف، وصی و جانشین پیامبر را حضرت علی و خودش را نیز شیعه زاد و خاک پای او می داند. و نیز آنچه که از منابع کهن نزدیک به عصر فردوسی و سخنان تذکره نویسان و مورخین بعد از او تا زمان حال فهمیده می شود، اسلام باوری و تشیع او است و این منابع بر این مطلب متفق القول اند و این شهرت فردوسی به تشیع در اعصار بعد از او را می فهماند.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1921245>

